

EUROPE'S BIG 5

We hebben een hele mooie week met meestal schitterend weer gehad. Hadden een mooie plaatsje met een toiletblok en douche helemaal voor onszelf. Tijdens de dag dat we arriveerden, bleek dat de heuvels te pittig zijn om te fietsen. De tweede ochtend hebben we een Fiat Panda (€ 25 per dag, incl all risk verzekering) opgehaald.

Autotoetje voldeed meer dan uitstekend. We hebben alle gebieden bezocht met wisent potentieel. De (vroeg) ochtenden hebben we vooral vossen, reeën en veel edelherten gezien. Imposante edelhertbokken liepen al burlend achter hun harem aan en verjoegen elk mannetje dat in de buurt kwam.

Overdag veel notenkrakers. De laatste dagen hebben we ons meer geconcentreerd op een ander gebied. Landschappelijk vonden we dit nog mooier en woester met (niet uitgerasterde) af- en hooggelegen hooilanden. Tussen beide plaatsen ontdekten we een formidabele wisentstier. Ons enthousiasme temperde enigszins toen het dier weinig schuw bleek te zijn. Later hoorden we dat dit beest uit een breeding centre komt en vier jaar geleden is uitgezet om vers bloed in de populatie te brengen. Hij mixed echter niet met de kudde en is (gezien de wond onder zijn oog) mogelijk verwond door een andere stier.

Heerlijk in het zonnetje gezeten ook. Langs een rivier richting een ander 'wisentenweiland' gewandeld. Na geen kleine kilometer, ontzettend veel appelboompjes (voormalige nederzetting?) met op drie plaatsen uitwerpselen van beer. Het desbetreffende weiland heb ik niet gehaald. Tijdens deze wandeling boommarter, grote gele kwik, steenarend, ringslangen en geelbuikvuurpadjes.

Solitaire wisentstier, foto Loes – september 2012, Bieszczady - ZO Polen

Op een andere plaats vonden we bij overgang bos – hooilanden, veel recente sporen en uitwerpselen van wisenten. We hebben hier enkele uren gepost en hoorden de dieren loeien. Op een gegeven moment kwamen ze zo dichtbij dat we zelfs brekende takken hoorden. Het bos t.p. was helaas moerassig en ondoordringbaar. Frustrerend de dieren zo dichtbij te weten en ze niet te zien. We ontmoetten hier een boswachter met een wetenschapster die o.a. de DNA-profielen van de dieren bijhield (testend en vergelijkend op inteeltrisiko's). Ze beaamde de aanwezigheid van de kudde en vertelde dat alle dieren van deze kudde in het wild geboren zijn en dat de kudde als 100% wild te beschouwen is. De populatie vertoont 's winters migratiegedrag aangezien het grootste gedeelte van de kudde vertrekt naar de lagere hellingen. Ze gaf me weinig kans de dieren te zien omdat deze kudde heel mensenschuw is en zelden het bos verlaat. Ik zou een kleine kans maken als ik de, nu dichte lommerrijke, bossen zou doorstruinen en de sporen zou volgen. Aangezien ik in mijn eigen achtertuin al bijna verdwaal, leek me dat niet zo'n goed idee. De kudde is schuw en bovendien vinden de beesten nu genoeg voedsel in de bossen, het meeste gras is te oud, het nu dichte gebladerte belemmert het zicht. Eerlijk gezegd zakte de moed me toen toch een beetje in de schoenen. Tijdens onze laatste avond nogmaals een poging gedaan in de mooiste hooilanden die we tot nu toe gezien hadden en liggend in het kansrijke zuidelijke gebied. We hadden al gezien dat hier, na het maaien, veel kort, mals gras stond. Na twee kilometer posteerde Loes zich in de auto t.h.v. de desbetreffende hooilanden. Ik ben nog één kilometer doorgewandeld. Pal voorbij een bruggetje nabij een bosrand, liep een onooglijk paadje naar de weilanden met een mooi uitzicht. Ik ben zo'n vijfhonderd meter langs de bosrand naar boven gelopen tot op de top van de heuvel. Aan deze kant van de heuvels kwamen eerst de bizonkoppen in beeld. Inwendig juich je dan: 'Yes!'. De dieren hadden me niet in de gaten. Ik telde 9 beesten maar het grootste gedeelte van de kudde was toen nog uit het zicht. Ben langzaam uit m'n zittende houding omhoog gegaan en heb een eerste foto met mijn smartphone genomen.

Een eerste foto met m'n smartphone. Als je ze ziet, wil je toch ook graag een bewijs hebben. Het begint ondertussen te schemeren. De dieren hebben me niet in de gaten.

Ben vervolgens de heuvel weer gedeeltelijk afgedaald en Loes gebeld die nog een stevige wandeling voor de boeg had, inclusief de laatste, vrij steile helling. Pas toen hebben we ze goed kunnen bekijken en tellen: eenentwintig beesten met minstens zeven kalveren. Ongelooflijk indrukwekkend. Zeker omdat ik de moed al had opgegeven. Helaas was het inmiddels zo schemerig dat de foto's van Loes wat te wensen overlaten. Het is hier om 19.00 uur al zo goed als donker. Tijdens het maken van de foto's kregen de beesten ons in de gaten. Heel jammer, want je treedt niet graag verstorend op. We zagen nog net dat de beesten een grote kring vormden met de jongen in het midden en op het punt stonden naar de bossen te lopen. Heel rustig allemaal, geen enkel teken van paniek. Meer hebben we niet gezien want we zijn onmiddellijk vertrokken.

Het schemert al stevig. Je ziet dat de dieren ons bespeurd hebben

Wisentkudde, foto Loes – september 2012, Bieszczady - ZO Polen

Verslag door
Johan & Loes Schaerlaeckens

